

ἀπομείνεσμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀπομενέσματα τά, Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόμεινα τοῦ ρ. ἀπομένω. Ὁ τύπ. ἀπομενέσματα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐνεστ. ἀπομένω. Ἀπομεινάδι 1, ὁ ἰδ.

***ἀπομελέτητα** ἐπίρρ. ἀπομελέτετα Πόντ. (Ἱμερ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπομελέτηςτος.

Ἄνευ φροντίδος, ἀμερίμνωσ: Ἀπομελέτετα στέκω. Συνών. ἀμερίμνω, ἀνοϊαστα 1, ξένοϊαστα.

ἀπομελετώ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μελετώ.

1) Παραιτοῦμαι τοῦ σκοποῦ μου, μετανοῶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) 2) Παύω νὰ μεριμνῶ διὰ τι, ἡσυχάζω Πόντ. (Ἱμερ.): Στείλο με γράμμα ὡς ἀπομελετώ.

ἀπόμελη ἡ, Χίος (Βολισσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόμελι.

Ὑπόλειμμα μέλιτος ἀπὸ τῶν κηρηθρῶν μετὰ τὴν διὰ τῆς ἐκθλίψεως ἀποστράγγισιν τῇ βοηθείᾳ χλιαροῦ ὕδατος λαμβανόμενον.

ἀπομενίσκω ἀμάρτ. ἵπομενίσκω Κύπρ. ἵπομεινίσκω Κύπρ. (Γερμασ.) ἀπομ'νίσκω Ἡπ. Θράκ. (Τσόρλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπομ'νίσκου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) ἵπομ'νίσκω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Καππ. (Ἄνακ. Ἀραβάν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἵπομ'νίσκω Καππ. (Σιλ. Φλογ.) ἵπομ'νίσκω Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ.) ἀπομίσκω Θράκ. ἀπομίσκου Θράκ. (Αἰν.) ἵπομίσκω Χηλ. ἵπομίσκω Καππ. (Φερτ.) ἵπομίσκου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομίζου Καππ. (Μαλακ.) ἵπομεινίσκω Καππ. (Γούρτον.) Ἄορ. ἀπόμ'νηκα Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. μενίσκω, παρ' ὃ καὶ μενίσκω, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,300 καὶ Γ'Αναγνωστόπ. Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 81 κέξ. Τύπ. ἀπομεινίσκω καὶ παρὰ Μαχαιρ. 1,2 (ἐκδ. R.Dawkins). Ὁ τύπ. ἵπομίζου ἔχει τὸ ξ ἐξ ἀντιμεταθέσεως τοῦ σ κ καθὼς καὶ φσογγᾶτο < σφογγᾶτο. Ὁ ἀορ. ἀπόμ'νηκα ἔκ τοῦ ἀμαρτ. ἀπομεινίηκα (διὰ τῶν τύπ. τοῦ πληθ. ἀριθμ., ἐν οἷς ἡ συλλαβὴ μεῖ εἶναι ἄτονος) σχηματισθέντος κατὰ τὸν παθ. ἀορ. διὰ τὴν ἀμτβ. σημ. Ὡς ἀορ. τοῦ ρ. εὐχρηστος πολλαχοῦ ὁ τοῦ ἀπομένω.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι ἐνθ' ἂν.: Μὴ τοῦ καθαρίης τοῦ μῆλον, ἅμα βγάλ'ς μ πέτσα, τί ἀπομ'νίσκ'; Ζαγόρ. Δὲ πεμ'νίσκει φαγεῖ 'ς τὸ πιάττο Σαρεκκλ. Πέμ'καμ' τρεῖς π'ε τοῖ δέκα αὐτόθ. Φεύγουν τοῦ χειμῶνα οὐόλοι 'ς τὴ Σαλονίκη καὶ ἀπομ'νίσκου μόναχους Καστορ. || Ἄσμ.

Δώνου ἀὴν καλαμζὰ φωτιὰ κ' ἡ ρίζα ἀης πομ'νίσκει Σωζόπ.

Ἀθάνατον τὸν ἔκαμεν, μὰ τὴν πεθανίσκει, ψυχὴ πάει 'ς τοὺς οὐρανοὺς, τὸ σῶμα ἵπομεινίσκει Κύπρ.

Χάθη καὶ μία πεθερὰ μὲ δεκαοχτὼ νυφάδες καὶ μία νύφη ἀπόμ'νηκε ἀπὸ τὴν συντροφιά της Καππ. 2) Μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ, καθυστερῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά.: Αὐτὴ ἡ γίδα οὐλο καὶ ἀπομ'νίσκ'. 3) Μένω εἰς τινα κατάστασιν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χηλ. κ.ά.: Ἔτσ' πόμ'κα ξερός Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Τὰ χίλια παίρν' ἡ μάνα μου, τὰ χίλια ἡ ἀδερφή μου, κ' ἐγὼ ἡ καημένη Μαυριανὴ μὲ τὴ ντροπὴ ἵπομίσκω Χηλ. 4) Μένω, παραμένω που, οἶον πρὸς διανυκτέρευσιν Θράκ. (Αἰν. Βιζ. Σαρεκκλ.) κ.ά.: Πόψα θὰ πομειν'ς σὲ μᾶς. — Α, ὅζ', δὲ πομ'νίσκω Σαρεκκλ. Νὰ ἀπομεινίσκω 'ς αὐτὸ

τὸ χονδριὸ ἓνα βράδ'. — Ἀπομ'νίσκουμι, εἶπι τοῦ πιδὶ (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Παροιμ. Λόγια ἄσκημα, γρόσια κάλπηκα 'ς τὸν νοικοκύρι ἀπομίσκου (ὅτι αἱ ὕβρεις δὲν βλάπτουν τὸν ὑβριζόμενον, ἀλλὰ χαρακτηρίζουν τὸν ὑβρίζοντα) Θράκ. Ἡ κακεία πληγὴ γιανίσκει, μὰ ὁ κακὸς λόγος πεμ'νίσκει (ὅτι ἡ γενομένη ἐξ ὑβριστῶν οὐδέποτε ἐξαλείφεται) Βιζ. Κεῖνος ποῦ δουλεύει νησιτικὸς δὲ ὁμ'νίσκει (ὅτι ὁ φιλόπονος οὐδέποτε στερεῖται τῶν ἀναγκαίων) Σαρεκκλ. 5) Περιμένω, ἀναμένω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.): Ἐν μοῦ ἵπομεινίσκει νὰ πάω τὸ ἐγὼ μαζὶν του Γερμασ. Γιατί νὰ φεύγης κάθε πωρὸν τῶν νὰ μὲν ἵπομεινίσκῃς νὰ μπουκ-κῶνωμεν τὸ ὕστερα νὰ βκαίν-νῃς ὅξω; Κύπρ. || Ἄσμ.

Ὁ παῖδιος ποῦ τὴν ἀπαῖ παπ-πέξω ἵπομεινίσκει Κύπρ.

Πβ. ἀπομεινέσκω, ἀπομένω.

ἀπομένσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομένω.

Τὸ νὰ μένη τις ὀπίσω.

ἀπομένω σύννηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Ἱνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπομένον βόρ. ἰδιώμ. ἵπομένω πολλαχ. καὶ Πόντ. ἵπομένον Λυκ. (Διβύσσ.) Ἄορ. ἀπόμνηκα Ἡπ. Χίος ἀπέμ'κα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπόμ'κα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) Τῆν. ἐπόμνηκα Πόντ. (Τραπ.) ἐπόμνηκα Πόντ. (Τραπ.) Μετοχ. ἐνεργ. αἰτιατ. ἀπομεινίσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μετοχ. παθ. ἀπομεινίμενος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀπομεινισμένος Πελοπν. (Λακων.) ἀπομεινισμένος Πελοπν. (Μάν.) ἵπομεινισμένος Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. κ.ά.) ἵπομεινισμένους Εὐβ. (Στρόπον.)

Τὸ ἀρχ. ἀπομένω. Εἰς τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπέδρασεν ἐνιαχοῦ καὶ τὸ ἀρχ. ὑπομένω. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 80.

1) Ὑπολείπομαι, καταλείπομαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τριάντα τυρόπιτες ἔκαμα καὶ δὲν ἀπόμεινε κάμμι. Ἀπὸ τὰ ἐννέα παιδιὰ μοῦ ἀπόμειναν τὰ πέντε. Τίποτε δὲν ἀπόμεινε ἀπὸ τὴν περιουσία του. Ἐλείωσε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, δὲν ἀπόμεινε ὁ μισὸς τῆ ἀπόμεινε πετοὶ καὶ κόκκαλο. Ἐφυγε τὸ καράβι καὶ ἀπόμεινα ἐδῶ. Πῆγε ὅλο τὸ ὕφασμα, δὲν ἀπόμεινε ρούπι σύννηθ. Τὰ ἀπομεινισμένα οὐκα τὰ λέγε ἀπόσυκα Πελοπν. (Μάν.) Ἦτανε ἵπομεινισμένο Εὐβ. (Κάρυστ.) Τὴν ἀπομεινισμένη πῆρες; Πελοπν. (Λακων.) Τὸ ἀπομεινισμένο μοῦ ὄψεκε αὐτόθ. Τιδὲν κ' ἐπόμεινε Κερασ. Ὀλίγον φαεῖν καὶ ἄλλο ἐπέμ'νεν Σάντ. Χαλδ. κ.ά. Κάνεις κ' ἐπέμ'νε 'ς σ' ὀσπίτ' Κοτύωρ. Χαλδ. Ἐσῆβεν ὅλος ὁ δράκων ἀπέσ' καὶ τ' οὐράδ' μόνον ἐπόμεικεν ὀξωκὰ Τραπ. Τὸ φαεῖ ἐμῖδὸ ἐπόμεινε Ὁφ. || Φρ. Νὰ πομεινί τ' ὄνομά μου (νὰ ὑπολειφθῇ περὶ ἐμοῦ καλὴ φήμη) Κίμωλ. Ἐν ἡμπορεῖ νὰ πομεινί ὁ λόγος του πίσω (δὲν ἐδέχετο νὰ μείνῃ ἀνεκτέλεστος ἡ ἐντολή του) Σίφν. Ποδάρι ἡ κόκκαλο νὰ μὴν ἀπομεινί ἀπὸ σένα! (ἀρὰ) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. Δὲν ἐπόμεινε μῦτι (οὐδεὶς ἀπέμεινε) Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1926 σ. 201. Ἐπόμ'νε σὰ δαυλὸς μονάχος (ὑπελείφθη μόνος ἀποθανόντων τῶν οἰκείων του) Τῆν. (Κώμ.) Τρίχα ἐπέμεινε (τριχὸς διάστημα ὑπελείφθη, παρὰ τριχα) Κερασ. Ποδάρι δὲν ἀπόμεινε (οὐδὲν ὑπελείφθη. Ἐπὶ παντελοῦς καταστροφῆς) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,390. Ρονθούνη δὲν ἀπόμεινε (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Κορινθ.) Ποῦ νὰ μὴν πομεινίς! (νὰ χαθῇς, νὰ μὴν ὑπάρχῃς! Ἀρὰ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καὶ 'ς τὸν ἀπομεινισά σου! (εὐχὴ κατὰ τὸν γάμον ἐνὸς τῶν τέκνων) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Παροιμ. Ὁ Θεὸς κορώνας νὰ